

เรื่องเล่าจากอดีต

เล่าโดย.. เกียรติศักดิ์ สุวัฒน์

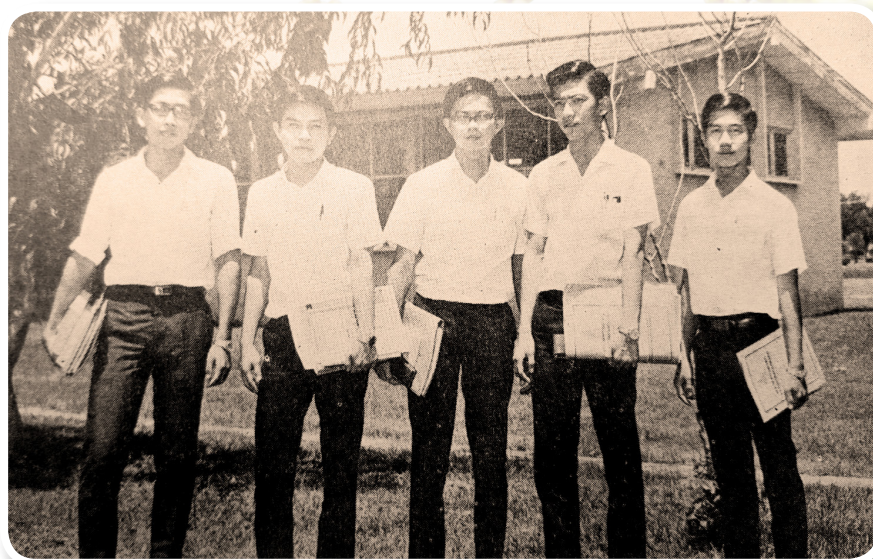
เริ่มแรกจะขอกล่าวถึงความเป็นมาของคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ก่อน เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๗ กรมชลประทานได้ขอรวมโรงเรียนการชลประทานเข้าในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยให้ก่อตั้งเป็นคณะใหม่ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เรียกว่า “คณะวิศวกรรมชลประทาน” เปิดสอนในหลักสูตรปริญญา “ช่างชลประทานบัณฑิต” สำหรับนิสิตตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑๑ (KU 15) จนถึงชั้นที่ ๑๙ (KU 23) ศึกษาในหลักสูตร ๕ ปี ส่วนชั้นที่ ๒๐ (KU 24) เป็นต้นมา ศึกษาในหลักสูตร ๔ ปี โดยนิสิตรุ่นพี่ตั้งแต่รุ่นที่ ๑๑ (KU 15) มาจนถึงรุ่นที่ ๒๒ (KU 26) ยังไม่ได้เข้ามาเรียนที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน เพราะตึกคณะวิศวกรรมศาสตร์ ที่บางเขนยังไม่มีนิสิตยังคงเรียนอยู่ที่โรงเรียนการชลประทานเดิม ที่กรมชลประทานปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี เมื่อตึกคณะวิศวกรรมศาสตร์ ที่บางเขนก่อสร้างเสร็จแล้ว นิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์ ที่ย้ายเข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน เป็นปีแรก ในปีการศึกษา ๒๕๑๐ ก็คือนิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์ รุ่นที่ ๒๓ (KU 27) นั่นเอง

เมื่อปีการศึกษา ๒๕๑๐ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ รับนิสิตประมาณ ๔๐๐ คน แยกเป็น ๗ คณะ คือ ๑. คณะเกษตร ๒. คณะเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ ๓. คณะวิทยาศาสตร์และอักษรศาสตร์ ๔. คณะประมง ๕. คณะวิศวกรรมศาสตร์ ๖. คณะวนศาสตร์ และ ๗. คณะสัตวแพทยศาสตร์ มีหม่อมหลวงชูชาติ กำภู เป็นอธิการบดี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ควบกับตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพัฒนาการแห่งชาติ และมี**อาจารย์สันติศ วิรเธียร** เป็นคณบดีคณะวิศวกรรมศาสตร์ ปีนี้เป็นปีแรกที่นิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์ รุ่น ๒๓ (KU 27) ได้เข้ามาเรียนและพักอาศัยอยู่หอพักที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์บางเขน ส่วนนิสิตวิศวกรรมศาสตร์ รุ่นพี่ ยังคงเรียนและพักอยู่หอพักที่โรงเรียนการชลประทานที่ปากเกร็ด พวกเราที่สอบเอนทรานซ์ได้เข้ามาเรียนที่คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มีจำนวน ๔๐ คน และยังมีนิสิตปี ๒ (KU 26) คณะอื่นที่ย้ายคณะเข้ามาเรียนต่อที่คณะวิศวกรรมศาสตร์ อีกจำนวน ๒๐ คน ศึกษาในหลักสูตร ๔ ปี มีสาขาและภาควิชาที่ให้เลือกเรียนอยู่ ๔ สาขา ในขณะนั้น คือ

๑. ภาควิชาวิศวกรรมเกษตร
๒. ภาควิชาวิศวกรรมชลประทาน
๓. ภาควิชาวิศวกรรมโยธา
๔. ภาควิชาวิศวกรรมเครื่องกลและไฟฟ้า

คนที่สอบเอนทรานซ์ได้เข้ามาเรียนที่คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่ได้คะแนนสูงสุดอันดับ ๑ ของคณะ คือ **ศิริพงษ์ ชลศิริพันธ์เลิศ** จากโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย และตอนสอบ ม.ศ.๕ ก็สอบติดบอร์ดลำดับที่ ๒๗ ของประเทศ ให้คะแนน ๘๙.๒% ที่จำได้รุ่นเราส่วนใหญ่จะจบ ม.ศ.๕ จาก ๓ โรงเรียน คือ โรงเรียนอานวยศิลป์ โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา และโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ตอนเรียนปี ๑ พวกเราทั้ง ๔๐ คน ได้เข้าพักอาศัยอยู่หอพักในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์บางเขน โดยได้แยกย้ายกันไปอยู่ตามหอพักต่างๆ หอพักแต่ละหอพักจะมีเพื่อน KU 27 ของคณะอื่นๆ และมีรุ่นพี่คณะอื่นๆ พักรวมอยู่ด้วย ชีวิตความเป็นอยู่ในหอพักของเราตอนเรียนอยู่ปี ๑ นั้นค่อนข้างจะรู้สึกแปลกใหม่ เพราะพวกเราส่วนใหญ่ มีชีวิตที่ผ่านมาไม่เคยพักอยู่รวมกันเป็นจำนวนมากแบบนี้ ก็ต้องใช้เวลาในการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมต่างๆ ตอนนั้นมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์บางเขน ค่อนข้างจะกว้างขวางมาก ยังไม่มีตึกอาคารสิ่งก่อสร้างมากมายเหมือนในปัจจุบันนี้ ยังเป็นทุ่งกว้างเป็นส่วนใหญ่ หอพัก ตึกเรียนต่างๆ โรงอาหาร และสถานที่ต่างๆ อยู่ห่างกันมาก เวลาเดินทางไปมาแต่ละแห่ง ต้องใช้เวลานาน พวกเราส่วนใหญ่จึงต้องหาจักรยานมาเป็นพาหนะในการเดินทางเพื่อความสะดวก จำได้ว่าโรงอาหารของมหาวิทยาลัยขณะนั้นคือ คาเฟ่ทีเรีย มีอาหารบริการทั้ง ๓ มื้อ ชี้อัตราเพื่อใช้บริการทั้งเดือนราคา ๒๕๐ บาท พวกเราบางคนได้เงินรายเดือนจากทางบ้าน ๓๐๐-๔๐๐ บาท ส่วนใหญ่จะซื้อบัตรรายเดือนจากคาเฟ่ทีเรีย เมื่อเข้าไปรับประทานข้าว เอาบัตรไปเจาะรูทุกมื้อ ก็อยู่ได้ทั้งเดือนแล้ว

สมัยนั้นในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มีระบบ Seniority ที่เข้มข้น คือ รุ่นน้องจะต้องเคารพและเชื่อฟังรุ่นพี่ การรับน้องใหม่นิสิตปี ๑ มี ๓ อย่างด้วยกัน คือ ๑. การรับน้องใหม่รวมทุกคณะ ๒. การรับน้องใหม่ของแต่ละหอ และ ๓. การรับน้องใหม่ของคณะแต่ละคณะ การรับน้องทั้ง ๓ ประการดูแล้วค่อนข้างจะเข้มข้น แต่ทุกคนก็อดทนและผ่านพ้นมาได้ด้วยดี ในการประชุมน้องใหม่ของคณะวิศวกรรมศาสตร์จะมีความแตกต่างจากคณะอื่นๆ เพราะตอนนั้นพวกรุ่นพี่ๆ ยังพักอาศัยและเรียนอยู่ที่กรมชลประทานปากเกร็ด อยู่ห่างจากบางเขนมาก หากวันใดที่จะมีการประชุมรับน้องปี ๑

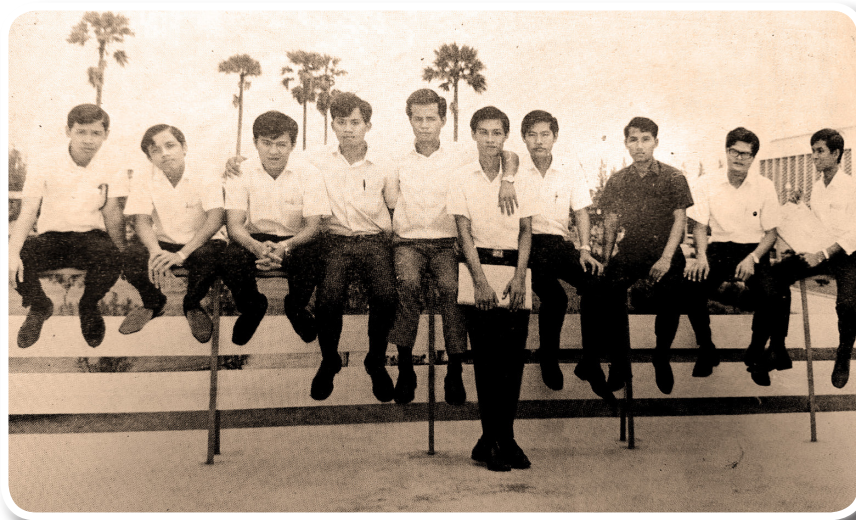
ของคณะ รุ่นพี่ก็จะส่งรถมารับพวกเราที่บางเขนไปที่ปากเกร็ดเพื่อประชุมรับน้องพร้อมกับพวกนักเรียน ช่างชลประทานรุ่นที่ ๒๓ กับการประชุมจะเสร็จก็ดึกแล้ว จะได้กลับถึงที่พักที่บางเขนก็เลยเที่ยงคืนไปแล้ว ตอนเช้าก็ต้องรีบตื่นขึ้นมาเพื่อไปเรียนต่อ ตอนแรกๆ พวกเรารู้สึกเหนื่อยกันมาก ต่อมาเมื่อเหตุการณ์ดำเนินมาหลายๆ ครั้ง พวกเราก็เคยชินไปเอง

ตอนเรียนปี ๒ ปีการศึกษา ๒๕๑๑ พวกเรา ๔๐ คน มีคนลาออกไปศึกษาต่อที่อื่น ๒ คน คือ เกียรติชัย จิรัฐอำไพวงศ์ ไปสอบเอ็นทรานซ์ใหม่ ได้เข้าเรียนที่คณะวิศวกรรม จุฬา และประพัฒน์ คนตรง ได้รับทุนจากกรมตำรวจ ไปศึกษาปริญญาตรีที่สหรัฐอเมริกา สาขาอาชีววิทยาด้านการพิสูจน์หลักฐาน จึงลาออกจากรุ่น

ตอนเรียนชั้นปี ๓ ปีการศึกษา ๒๕๑๒ พวกเราได้แยกย้ายกันไปเรียนในภาควิชาต่างๆ ที่พวกเราเลือกไว้ ภาควิชาที่คนเรียนมากที่สุดคือภาควิชาวิศวกรรมโยธามีเกือบ ๒๐ คน ภาควิชาวิศวกรรมชลประทานประมาณ ๑๐ คน ภาควิชาวิศวกรรมเครื่องกล ๗ คน และภาควิชาวิศวกรรมเกษตร ๒ คน

พิษณุ โพธิ์เจริญ ได้เล่าความทรงจำในช่วงเรียนซัมเมอร์ ปี ๒๕๑๒ ว่า ได้ลงเรียนภาคฤดูร้อนวิชา survey (สำรวจ) ก่อนจะหมดภาค อาจารย์ผู้สอนวิชา survey มีการพานักศึกษาไปปฏิบัติงานจริงภาคสนาม ๑ อาทิตย์ ที่กำแพงแสน ทั้งหมด ๓๐ คน แบ่งเป็นกลุ่มละ ๖ คน พวกเราเก็บกระเป๋าเดินทางไกลไปถึงกำแพงแสนก็มีดค้างแล้ว ที่พักเป็นบ้านไม้เล็กๆ ๒-๓ หลัง มีอภิชาติที่มาเรียนพร้อมกัน จำได้แม่นเพราะอภิชาติ เขาไม่ชอบอาบน้ำ เขาใช้กระดาษหนังสือพิมพ์เช็ดตัวแล้วก็เข้านอนไม่ยอมอาบน้ำ ตื่นเช้าพวกเราก็จะเอาเศษซากจากกระดาษหนังสือพิมพ์ที่อภิชาติใช้เช็ดตัวนั้นมาเป็นเชื้อไฟสำหรับจุดถ่านไฟเพื่อหุงข้าว ทุกเช้าจะมีคนเอาของสดๆ มาส่ง มีพวกข้าวสาร น้ำต้มไก่ หมู ผักสด พวกเราต้องหุงหาอาหารทานกันเอง เพราะรอบๆ บ้านมีแต่ป่าละเมาะ ไม่มีร้านอาหารหรือร้านขายของเลย ที่ดูเด็ดก็คือเมื่อได้แผนงานจากอาจารย์แล้วพวกเราก็ต้องแบกกล้อง เครื่องมือเซอร์เวย์ ออกไปสำรวจทำแผนที่ สองกล้อง

วันแรกอุปสรรคก็คือ ต้นข้าวโพดในไร่ที่เกิดขบวนการตั้งกล้องและวัชระยะ พวกเราช่วยกัน ถางออกไป แล้วเอาข้าวโพดพวกนั้นมาต้มกินกัน วันที่สองไปอีกวันอีก กำลังจะถางข้าวโพดให้เป็นทาง เจ้าของไร่ข้าวโพดแบกปืน เดินผ่านมา เลยวิ้งหนีกันอลหม่านไปเลย กว่าจะงานจะเสร็จต้องแบกเสาปูน ไว้ตามจุดต่างๆ ที่เป็นทาง และเขียนแผนที่จนเสร็จ ถือว่าเป็นประสบการณ์ที่ดีอันหนึ่ง ทุกครั้งที่ได้เห็น ต้นชมพูพันธุ์ทิพย์ ออกดอกสวย เห็นมีคนไปถ่ายรูป ใจก็อดนึกถึงไร่ข้าวโพดไม่ได้ เพราะสถานที่นี้ คือสถานที่ที่อาจารย์พาพวกเราไปทำแผนที่ครั้งนั้น คือที่ดินของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่กำแพงแสนในปัจจุบันนั่นเอง เขียนไปถึงช่วงนี้ก็คิดถึง และขอให้อาลัยให้เพื่อนในกลุ่มผม ๓ คน ในครั้งนั้น ที่ได้จากพวกเราไปแล้ว มี ประกอบ พูตระกูล วศิน สุขจินดาเสถียร และ ปิยะพงษ์ ไรจนธรรมกุล

ตอนเรียนปี ๔ ปีการศึกษา ๒๕๑๓ ก็ได้เป็นรุ่น senior ของมหาวิทยาลัย ซึ่งมหาวิทยาลัย มีการตั้งคณะกรรมการองค์การนิสิตของมหาวิทยาลัยขึ้นมาเพื่อคอยกำกับ ดูแลและดำเนินกิจกรรม ต่างๆ ของมหาวิทยาลัย รวมทั้งการรับน้องใหม่ปี ๑ รวมของทุกคณะ พวกเราที่ได้เข้าร่วมเป็น คณะทำงานต่างๆ ในองค์การนิสิตก็มี

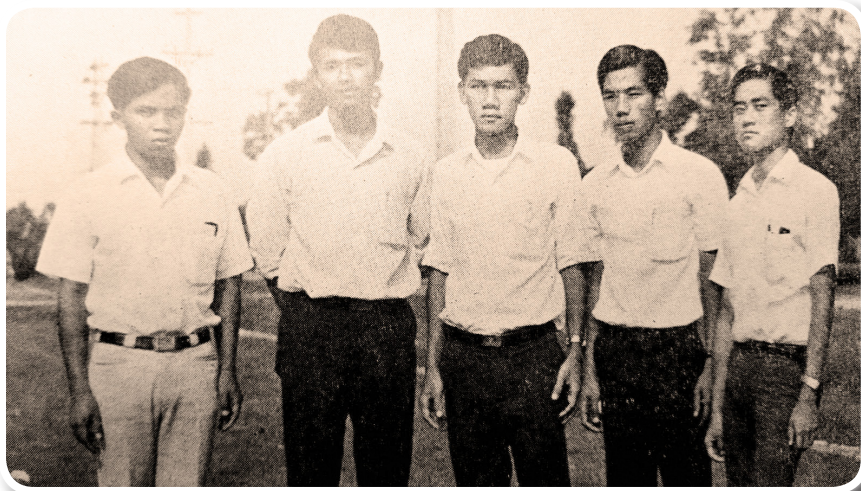
๑. เกียรติศักดิ์ ตันทสันติสกุล เป็นสารวัตรใหญ่นิสิตชายในคณะกรรมการปกครองนิสิต
๒. เกียรติศักดิ์ สุขวัฒน์ เป็นรองสารวัตรใหญ่นิสิตชาย ในคณะกรรมการปกครองนิสิต
๓. วีระ วงศ์สมุทร เป็นผู้แทนคณะวิศวกรรมศาสตร์
๔. ปรีชา ถนอมมิตรภาพ (ภายหลังเปลี่ยนเป็นชลพัฒน์) เป็นนายกสโมสรบริติช มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ส่วนใหญ่นิสิตวิศวฯ รุ่นเราจะเรียนจบการศึกษาปริญญาตรี ภายใน ๔ ปี แต่ก็ยังมีคนที่สอบตก บางวิชา ต้องอยู่เรียนต่ออีก จบ ๔ ปีครึ่งก็มี จบ ๕ ปีก็มี ๕ ปีครึ่งและ ๖ ปีก็มี คนจบปริญญาตรี ที่ได้เกียรตินิยม ของคณะวิศวกรรมศาสตร์มีคนเดียว ก็คือ **ศิริพงษ์ ชลศิริพันธ์เลิศ** จบสาขา วศ.บ. (โยธา) ได้เกียรตินิยมอันดับ ๒ เกรด ๓.๗๓

เนื่องจากสาขาวิศวกรรมศาสตร์เป็นสาขาที่ขาดแคลน จึงเป็นปีแรกที่กำหนดให้เสียค่าเล่าเรียนปีละ ๕,๐๐๐ บาท หากเข้ารับราชการระยะเวลาที่กำหนดแล้วไม่ต้องเสียค่าเล่าเรียน ดังนั้นหลังจากจบการศึกษาในระดับปริญญาตรีวิศวะ ในสาขาต่างๆ แล้ว พวกเราก็แยกย้ายกันไปทำงานในที่ต่างๆ ส่วนใหญ่แล้วจะเข้าทำงานในหน่วยงานราชการกับหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ เพราะขณะนั้นหน่วยงานราชการต่างๆ ยังขาดแคลนข้าราชการอยู่ หน่วยงานราชการที่เข้าทำงานก็มีกรมชลประทาน กรมทางหลวงแผ่นดิน สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบท (รพช.) กรมการบินพาณิชย์ กระทรวงอุตสาหกรรม กองทัพอากาศ และกรมตำรวจ เป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัย หน่วยงานรัฐวิสาหกิจที่รับเข้าทำงานก็มีการไฟฟ้าฝ่ายผลิต การประปานครหลวง และองค์การโทรศัพท์ หน่วยงานที่พวกเราเข้าทำงานมากที่สุด ได้แก่ กรมชลประทาน มีประมาณ ๑๕ คน

มีเรื่องเล่าจาก ประพัฒน์ คนตรง หลังจากจบปี ๑ ได้ออกไปฝึกงานภาคสนามที่โครงการชลประทาน อำเภอบ้านตาก จังหวัดตาก พร้อมกับ สงวน และ เมธี ตอนพักวันหยุดมีโอกาสเข้ากรุงเทพ ผ่านที่สำนักงาน ก.พ. เห็นมีประกาศรับสมัครสอบชิงทุนรัฐบาลไปศึกษาต่างประเทศ ในความต้องการของกรมตำรวจ เมื่อดูตนเองแล้ว ก็มีคุณสมบัติพอจะสมัครได้ คือ จบ ม.ศ.๕ ได้คะแนนเกิน ๘๐% ก็เลยตัดสินใจไปสมัครดูเล่นๆ เมื่อสอบข้อเขียนแล้ว ก็ไปฝึกงานต่อ ต่อมา ก.พ. ได้ติดต่อไปว่าผ่านข้อเขียนแล้ว ให้มาสอบสัมภาษณ์ เลยรีบเดินทางจากที่ฝึกงาน ขึ้นรถโดยสารดังตรงเข้าห้องสอบสัมภาษณ์เลย เจ้าหน้าที่ก็เห็นว่าประพัฒน์ยังแต่งตัวไม่เรียบร้อย จึงไปหาเสื้อและเน็คไทด์มาให้เปลี่ยน สอบสัมภาษณ์เสร็จก็กลับไปเรียนต่อปี ๒ ที่คณะวิศวะฯ ยังไม่ทันรับน้องใหม่ปี ๑ ด้วยซ้ำ ก.พ. ก็แจ้งผลว่าประพัฒน์สอบได้ และถูกคัดเลือกให้เข้าไปเซ็นสัญญารับทุนไปศึกษาต่อปริญญาตรีที่สหรัฐอเมริกา สาขาอาชีววิทยาด้านการพิสูจน์หลักฐาน ซึ่งก็ยังงงว่าวิชานี้เรียนเกี่ยวกับอะไรก็ไม่รู้ถามใครก็ไม่มีใครรู้ ตัวเองคิดว่าเอาไปก็เอากัน โชคชะตาคงไม่ได้เป็นวิศวกรกับเขาแล้ว เลยตัดสินใจลาออกจากคณะวิศวะฯ และได้เดินทางไปเรียนที่สหรัฐอเมริกา เมื่อเดือนกันยายน ๒๕๑๑ เรียนจนจบปริญญาตรี พ.ศ. ๒๕๑๕ จากมหาวิทยาลัยแห่งรัฐแคลิฟอร์เนียเบิร์กลีย์ ขอเรียนต่อปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยแห่งรัฐ California Los Angeles ในสาขาเดียวกันจนจบ ในปี พ.ศ. ๒๕๑๗ จะขอต่อ

ปริญญาเอกอีก แต่ ก.พ. ไม่ให้เลยต้องกลับ ก่อนจะกลับขอฝึกงานกับ FBI และสก็อตแลนด์ยาร์ด อีก ๖ เดือน พอเดินทางกลับประเทศไทย ก.พ. ก็ให้ไปรายงานตัวที่กองพิสูจน์หลักฐานกรมตำรวจ เขาให้เป็นร้อยตำรวจเอกได้เลย โดยไม่ต้องผ่านการเป็นร้อยตำรวจตรี ร้อยตำรวจโท เข้ารับราชการ ในกรมตำรวจ ได้ได้เข้ามาจนเป็นนายพลตำรวจตรี ผู้บังคับการกองพิสูจน์หลักฐานตามที่เขาให้ทุนมา เมื่อ พ.ศ. ๒๕๔๗ ได้ไปประจำที่ ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ อยู่ที่นั่น ๔ ปี และได้เกษียณอายุราชการ เมื่อ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ ในตำแหน่งรองผู้บัญชาการ สำนักงานนิติวิทยาศาสตร์ ตำรวจ รวมรับราชการ มา ๓๗ ปี เป็นนายพลตำรวจตรีถึง ๑๒ ปี นับว่านานมากทีเดียว

หลังจากที่เรียนจบกันมาแล้วพวกเราก็ยังได้มีการติดต่อกัน และได้นัดพบปะสังสรรค์กัน เป็นประจำ โดยไปสังสรรค์รุ่นกันที่ต่างจังหวัดบ้าง และในกรุงเทพฯ บ้างตามแต่โอกาส คนที่เกษียณ อายุราชการคนแรกของรุ่น ก็คือ เกียรติศักดิ์ ตันตสันติสกุล เกษียณเมื่อ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๙ และ คนสุดท้ายที่เกษียณก็คือ ปัญญา สัจจะกมล เกษียณเมื่อ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๓ พวกเราที่รับราชการ มีหลายคนที่มีความก้าวหน้าทางราชการ คนที่อยากกล่าวถึงก็มี เดชา ตันตยวงศ์ วิศาล ไมตรียืนยง (มินยง) รศ.ดร.เจษฎา แก้วกัลยา และ วีระ วงศ์สมุทร

เดชา ตันตยวงศ์ เมื่อเรียนจบปริญญาตรีสาขาวิศวกรรมโยธาแล้ว ก็เข้ารับราชการที่ สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบท (รพช.) กระทรวงมหาดไทย เมื่อกลางปี ๒๕๑๔ เมื่อ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๔ ได้โอนไปเป็นนักปกครอง สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย ในตำแหน่ง รองผู้ว่าราชการจังหวัดพังงา (รพช. ถูกยุบเมื่อปี ๒๕๔๕) ต่อมา ๔ ตุลาคม ๒๕๔๖ ย้ายไปเป็นรองผู้ว่าราชการจังหวัดกาฬสินธุ์ เมื่อ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๐ ได้เป็นผู้ว่าราชการจังหวัดหนองบัวลำภู และต่อมา ๖ พฤษภาคม ๒๕๕๑ ไปเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดกาฬสินธุ์ จนเกษียณอายุราชการเมื่อ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๒

วิศาล ไมตรียืนยง (มินยง) พื้นเพเป็นคนจังหวัดพังงา จบจากโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา และ เมื่อเรียนจบปริญญาตรีสาขา วศ.บ. (โยธา) แล้วก็เข้ารับราชการที่กรมชลประทานเมื่อ ๑๑ พฤษภาคม

๒๕๑๔ ได้เป็นหัวหน้าโครงการชลประทานสกลนครเมื่อปี ๒๕๒๗ หลังจากนั้นก็ได้เลื่อนตำแหน่ง เข้ามารับผิดชอบการปฏิบัติงานในส่วนกลาง และเติบโตในชีวิตราชการจนได้เป็นรองอธิบดี กรมชลประทานฝ่ายบริหาร เมื่อ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๙ นับเป็นเพื่อนร่วมรุ่นคนแรกที่ได้เป็นรองอธิบดี ได้เลื่อนตำแหน่งเป็นวิศวกรใหญ่ระดับ ๑๐ ของกรมชลประทาน เมื่อมิถุนายน ๒๕๔๑ ได้รับมอบหมาย ให้รับผิดชอบงาน โครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ ของกรมชลประทานด้วย

ช่วงนั้นพวกเราจะได้เห็นภาพข่าวในพระราชสำนัก มีภาพของวิศาล ที่ได้ถวายงานอย่าง ไกล่ล้นชิด แต่สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์พระบรมราชินีนาถ และสมเด็จพระบรมโอรสาธิราชสยามมกุฎราชกุมารฯ ออกทางทีวีอยู่เป็นประจำ ต่อมาได้รับโปรดเกล้าให้ไปดำรงตำแหน่ง รองปลัดกระทรวง ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เมื่อ ๓ ธันวาคม ๒๕๔๕ วิศาล มารู้ตัวว่าเป็นมะเร็งที่ลำไส้ และได้รับการรักษาตัวมาเป็นเวลานานหลายปี แต่เป็นคนที่มีจิตใจที่เข้มแข็งและสู้ชีวิต ไม่เคยแสดงความอ่อนแอให้ใครเห็น ยังคงทำงานและรักษาตัวมาโดยตลอด แต่แล้วที่สุดก็ได้เสียชีวิตลงเมื่อ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๔๖ รวมสิริอายุได้ ๕๕ ปี พวกเราขอให้ดวงวิญญาณของเพื่อนวิศาลจงไปสู่สุคติ ในสัปดาห์ภาพตลอดชั่วนิรันดร์ เทอญ

รศ.ดร.เจษฎา แก้วกัลยา จบ ม.ศ.๕ จากโรงเรียนอำนวยการศิลป์ เมื่อเรียนจบปริญญาตรี วศ.บ. (ชลประทาน) แล้ว ก็เข้ารับราชการที่กรมชลประทาน ๒ ปี ปี ๒๕๑๗ โอนไปเป็นอาจารย์ภาควิชา วิศวกรรมชลประทาน คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ต่อมาได้รับพระราชทานทุน “มูลนิธิอานันทมหิดล” ไปศึกษาต่อปริญญาโทและปริญญาเอก สาขาวิศวกรรมชลประทาน ที่ Utah state University ประเทศสหรัฐอเมริกา ปี ๒๕๑๔ - ๒๕๒๓ กลับมาเป็นอาจารย์ที่ คณะวิศวกรรมศาสตร์ต่อ มีความก้าวหน้าทางราชการมาตามลำดับ เป็นหัวหน้าภาควิชาวิศวกรรมชลประทาน มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ปี ๒๕๒๔ - ๒๕๒๖ เป็นรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการและพัฒนา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เป็นรองอธิการบดีฝ่ายการศึกษาที่วิทยาเขตกำแพงแสน มหาวิทยาลัย

เกษตรศาสตร์ ปี ๒๕๔๕ ถึง ๒๕๔๗ เป็นรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ปี ๒๕๔๗ - ๒๕๕๒ เป็นผู้ทรงคุณวุฒิคณะกรรมการนโยบายการเกษตรและสหกรณ์ ปี ๒๕๕๑ - ๒๕๕๔ เป็นที่ปรึกษารัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ปี ๒๕๕๕ - ๒๕๕๖ เป็นที่ปรึกษากิตติมศักดิ์ ประธานวุฒิสภา ด้านการชลประทานและการเกษตร ปี ๒๕๕๖ - ๒๕๕๗

ธีระ วงศ์สมุทร จบ ม.ศ. ๕ จากโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา เมื่อเรียนจบปริญญาตรี วศ.บ. (ชลประทาน) แล้ว ก็เข้ารับราชการที่กรมชลประทานเมื่อปี ๒๕๑๔ มีความก้าวหน้าทางราชการ มาตามลำดับ จนได้เป็นรองอธิบดีกรมชลประทานเมื่อปี ๒๕๔๑ ต่อมาปี ๒๕๔๔ ย้ายไปเป็นผู้ตรวจราชการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ในปี ๒๕๔๙ เป็นรองปลัดกระทรวงเกษตรฯ ได้กลับมาเป็นอธิบดีกรมชลประทานเมื่อปี ๒๕๕๐ ต่อมาได้ลาออกจากราชการในปี ๒๕๕๑ (ก่อนที่จะครบเกษียณอายุราชการ ๑ ปี) จากนั้นได้รับการโปรดเกล้าให้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ๒ สมัยด้วยกัน ในช่วงปี ๒๕๕๑ - ๒๕๕๕ และได้ลาออกจากตำแหน่งรัฐมนตรีปลายปี ๒๕๕๕ ต่อมาในปี ๒๕๕๖ ได้เป็นหัวหน้าพรรคชาติไทยพัฒนา (พรรคชาติไทยเดิม) มาจนถึงปัจจุบัน การลาออกจากตำแหน่งรัฐมนตรีนั้น ธีระได้เขียนไว้ในหนังสือ “ฝากไว้ในแผ่นดิน” ไว้ว่า

ผมขอเรียนว่า แม้ผมไม่ได้คาดคิดมาก่อนว่าจะมาเป็นรัฐมนตรี แต่เมื่อได้มาเป็นแล้ว ผมก็ได้พยายามทำงานอย่างเต็มที่และเต็มความสามารถ ผมทราบว่าทุกคนมีข้อจำกัดแตกต่างกัน รวมทั้งตัวผมเองด้วย เพราะทั้งชีวิตราชการจะรู้เฉพาะเรื่องชลประทานเป็นส่วนใหญ่ แต่ก็นับว่าโชคดีที่ได้มาเป็นผู้ตรวจราชการกระทรวงฯ หลายปี และเป็นรองปลัดกระทรวงฯ ด้วย จึงได้มีโอกาสได้เรียนรู้งานของกระทรวงเกษตรฯ มากขึ้น ประกอบกับได้รับความร่วมมือจากเพื่อนๆ ข้าราชการกระทรวงเกษตรฯ และที่ปรึกษาให้ข้อเสนอแนะต่างๆ ทำให้ผมนำพากระทรวงเกษตรฯ ไปได้ดีระดับหนึ่ง แม้จะมีอีกหลายสิ่งหลายอย่างที่ผมอยากจะทำ แต่ยังไม่สำเร็จก็ตาม ซึ่งผมขอฝากเพื่อนข้าราชการเอาไว้ด้วย

“การลาออกของผม ไม่มีใครขอร้องหรือบีบบังคับผม แต่ผมคิดว่าเกือบ ๔ ปี ในตำแหน่งรัฐมนตรีน่าจะเพียงพอแล้ว เพราะอยู่นานเกินกว่ารัฐมนตรีอื่นๆ อีกหลายคนที่ผ่านมา ควรเปิดโอกาสให้คนที่มีความรู้ความสามารถมาทำหน้าที่แทนบ้าง ผมคิดว่าผมได้ตอบแทนบุญคุณแผ่นดิน และผู้มีพระคุณต่อผมตามที่ผมได้ตั้งใจไว้แล้ว จึงสมควรยุติบทบาทตัวเองในตำแหน่งนี้ได้แล้ว เหตุผลก็มีเพียงเท่านี้ ไม่มีอะไรซ่อนเร้น”

จนถึงปัจจุบันนี้ มีเพื่อนๆ คณะวิศวฯ เสียชีวิตไปแล้วจำนวน ๖ คนด้วยกัน มี ๑. เกรียงศักดิ์ ลิมวนาทิพงษ์ ๒. วิศาลไมตรียืนยง (มินยง) ๔. วศิณ สุขจินดาเสถียร (แซ่เถียร) ๕. สมคิด อ่ำลำยอง และ ๖. ปิยะพงษ์ โรจนธรรมกุล เหลือเพื่อนร่วมรุ่นวิศวฯ ที่ยังมีชีวิตอยู่ ๓๔ คน มีเพื่อนวิศวฯ ที่ทำงานอยู่ที่สหรัฐอเมริกา คือ เมธี ชำนาญเวช ยงยุทธ เหลี่ยมเพชรกุล และ ประกิจ เขียวตระกูล ตอนนี้อยู่ที่ครอบครัวของเพื่อนทั้ง ๓ คน ก็ยังอาศัยอยู่ที่สหรัฐอเมริกา นานๆ ที่จึงจะกลับมาเยี่ยมเมืองไทย

สักครั้ง เมื่อก่อนนี้การสื่อสารระหว่างเพื่อนๆ ก็จะใช้โทรศัพท์คุยกัน หรือส่งหนังสือข่าวสารกันทางไปรษณีย์ แต่ปัจจุบันนี้ IT เจริญก้าวหน้ามาก การสื่อสารระหว่างเพื่อนๆ จึงเปลี่ยนไป และมีการใช้โทรศัพท์ประเภท Smartphone ซึ่งสามารถคุยกัน ติดต่อทาง LINE บ้าง ทาง Facebook บ้าง แทบไม่ต้องโทรศัพท์คุยกันแบบเดิมหรือส่งหนังสือ ข่าวสารทางไปรษณีย์เลย อย่างไรก็ตามมีเพื่อนบางคนที่ขาดการติดต่อกับเพื่อนส่วนใหญ่ไปโดยไม่สามารถติดต่อได้ โดยไม่มีใครทราบข่าวคราวเลย ในปัจจุบัน พวกเรามีการนัดพบปะสังสรรค์กันโดยตลอด ตามแต่โอกาส ส่วนใหญ่งานที่จะได้พบเพื่อนๆ ก็คือ งานศพของครอบครัวเพื่อนบ้าง งานแต่งงานของลูกๆ เพื่อนบ้าง แต่ก็ยังมีพวกที่ได้พบปะเจอกันบ่อยๆ คือ กลุ่มพวกชอบตีกอล์ฟ มีการนัดกันไปตีกอล์ฟบ่อยๆ ตามสนามต่างๆ ทั้งสนามในกรุงเทพฯ บ้าง และสนามที่ต่างจังหวัดบ้าง

ข้อเขียนเรื่องเล่าชาวคณะวิศวกรรมศาสตร์ทั้งหมดนี้ ได้อาศัยข้อมูลจากหลายแห่งด้วยกัน รวมทั้งได้รับเรื่องราวจากเพื่อนๆ บางท่านด้วย ถ้าหากมีข้อความที่ผิดพลาดประการใด ก็ต้องขออภัยด้วยครับ สวัสดี